MAGAZIN sportiv

LA CE MI-A FOLOSIT SPORTUL DE PERFORMANȚĂ

RĂSPUNDE: DR. DOCENT CLEMENT BACIU

Clement Baciu a fost în perioada 1940—1948, de numeroase ori campion național la săritura cu prăjina, la 110 m garduri, la pentation și decation, în repetate rînduri, internațional. Fostul campion are acum puțin peste 50 de ani, părul cărunt, poartă ochelari 25% fumurii și cînd și-i scoate, te privește cu același ochi viol și prietenoși ca-n trecut. Cînd s-a pomenit cu mine în cabinet, a părut surprins :

— Ce te doare ? Cu ce pot să-ți fiu de folos ?

— *Am venit pentru un alt gen de consultație. Am aflat o serie de lucruri despre fostul sportiv și aș dori să discutăm, cite ceva, pe marginea lor.*

— Ce-ai aflat, omule, așa de deosebit, încît să merite osteneala ?

— *Pe plan local, știu, de exemplu, că ești de mai mulți ani șeful Secției de ortopedie și traumatologie a Spitalului Colentina, că ești doctor docent în științe medicale. Just ?*

A ridicat din umeri, ca și cînd s-ar fi simțit vinovat. Continuă atacul :

— *Știu că ai peste 10 000 de operații efectuate — printre care mulți sportivi de performanță — și că ești unul dintre puținii chirurgi români, care au aproape o mie de intervenții în străinătate.*

De-a dreptul surprins, caută să pareze :

— Ai rămas gazetar, sau ai trecut pe post de Mannix ? Și ce mai știi, onorabile ?

— *Mai știu că ai fost în 1968—1969 chirurg de război în Yemen, unde ai activat sub auspiciile Comitetului Internațional de Cruce Roșie, din Geneva și că în urma activității depuse, ești singurul român care a primit Diploma de Onoare a C.I.C.R.-ului. Știu, de asemenea, că ești membru al multor societăți de specialitate străine, că biografia îți este consemnată în multe dicționare, de renume cum ar fi : „Who's who in science" (New York — 1970), „Dictionary of International Biography" (Londra — 1972), „One two thousand men of achievement" (Londra — 1972) și poate și altele care mi-au scăpat.*

— Bine, dar văd că știi aproape tot ! Eu ce să-ți mai spun ? Mai bine să vorbim despre altceva, despre vechii prieteni, despre sport.

Îl cunoșteam bine. Acuma, în acest moment, nu trebuia pierdut.

— *De aceasta am și venit ! Aș dori să te întreb o serie de lucruri, aș dori să știu dacă sportul de performanță ți-a ajutat, în realizarea carierei pe care ai făcut-o și în ce sens ți-a ajutat.*

— Sportul mi-a dăruit satisfacția și nevoia mișcării. În practică noi chirurgii ortopediști sîntem niște manuali. Aplicarea unui aparat ghipsat, poate fi transformată în efortul de a sculpta în ghips. Intervenția chirurgicală nu reprezintă decît o serie de mișcări, pe care le poți face cu mai multă sau mai puțină usurință, după talent, cunoștințe și rutină — deci antrenament. Plăcerea de a te mișca, învățată în practica sportivă, se transpune în alte sfere, dar poate continua ca atare.

— *Să mergem însă mai departe. Ce alte contribuții a mai avut sportul de performanță, în influențarea profesiunii tale ?*

Cîteva momente de tăcere. Schimburi de priviri. Apoi, brusc, răspunde :

— Organizare !

— *Fii mai explicit !*

— Este oare nevoie ? Cred că înțelegi foarte bine. Omul, este, nu poate fi altfel, decît o ființă sociabilă. A fi sociabil, însemnează în primul rînd, a fi organizat.

— *Ce trebuie să înțeleg prin organizarea timpului ?*

— Totul ! Este cheia succesului în viață. A-ți organiza timpul, însemnează a trăi coherent. Știu, este greu să realizezi așa ceva, dar este indispensabil. La un anumit moment, mi-am simțit propriii mei copii îndepărtați de această realitate și am scris o broșurică pe această temă, care a apărut în Editura Stadion **„Cum putem ajunge sportivi de performanță ?"**. Era scrisă pentru copiii între 14—16 ani. Cărticica respectivă, s-ar fi putut foarte bine intitula : **„Cum trebuie să-mi organizez timpul, pentru a ajunge ceva !"**. Sugerasem copiilor cum se deprinde disciplina în muncă, organizarea eficientă a programului zilnic, planificarea pe o perspectivă mai largă a eforturilor și a timpului, în vederea realizării unor scopuri bine precizate.

— *Firesc, pentru a reuși, trebuie să ai în vedere, în primul rînd, un anume scop.*

— În sport, să vrei să obții o performanță. În profesiune, să-ți iubești munca și să ți-o perfecționezi continuu. Scopul obligă la planificare și consecvență. Spunea foarte bine cineva : „Preocupă-te în fiecare zi 2—3 ore, de un același lucru, și în cîțiva ani ajungi specialist de renume". Planul de antrenament sportiv îți creează reflexe în acest sens și întreaga experiență acumulată pe stadion, se transpune în organizarea vieții profesionale. Munca organizată, roadele strădaniilor ei, uneori epuizante, sînt elementele de bază, pe care se formează caracterul. Nu se poate obține nimic fără un efort continuu, fără o luptă continuă, fără a fi cunoscut oboseala sănătoasă a muncii. Cred că Ruskin a fost acela care a spus : „Repaosul glorios este acela al căprioarei care îngenunche gîfîind pe patul ei de granit și nu al boului care-și rumegă nutrețul în grajd".

— *Altceva, ce ți-a mai adus sportul de performanță ?*

— M-a făcut să înțeleg sensurile prieteniei adevărate, bazată pe relații cinstite de comportare, pe trăirea unor sentimente deosebite prin onestitatea lor și peste toate, bazată pe fondul de neprețuit al siguranței încrederii acordată celuilalt. Viața sportivă este aparte, creează relații de tip special între oameni. Nu vreau să idealizez, dar am avut totdeauna impresia, că ea se desfășoară, ca atmosferă, sub cerul senin al olimpicei Elade. Adversarul rămîne o noțiune convențională, deoarece, în ultimă instanță tu nu te lupți cu el, ci cu tine însuți. Importantă nu rămîne depășirea lui, ci a ta însăți. Adversarul, ca și colegul de echipă, nu fac decît să te ajute să-ți realizezi scopul, devenindu-ți astfel prieteni. Adversarul sau prietenul de echipă poate să fie român sau străin, alb sau negru. Limitele unității sportive, ale prieteniei nu au margini. Prietenia stadionului nu acceptă prejudecăți. Te face om integru.

— *Să recapitulăm deci ! Sportul de performanță ți-a dat : plăcerea de a te mișca, secretul organizării muncii, bucuria prieteniei...*

— Da, și încă, în plus, deschiderea orizonturilor, prin călătoriile în întreaga țară și lumea peste granițe. La vîrsta adolescenței aceste călătorii îți formează o altă viziune asupra vieții, te fac să cunoști mai bine realitățile, te maturizează mai rapid. Și, în plus, trezesc în tine, pentru tot restul vieții, plăcerea de a vedea tot mai mult, de a înțelege tot mai multe.

Ne-am strîns mîinile la despărțire ca și cum în ultimele zile am fi fost nedespărțiți, ca și cum mîine el, sportivul Clement Baciu, ar fi trebuit să participe la un concurs pe stadion, iar eu gazetarul sportiv aveam să scriu mîine seară despre performanțele lui. Reușise să întoarcă timpul înapoi și să-mi dea senzația că trăim cu treizeci de ani în urmă.

Afară, în răcoarea străzii, am realizat, că tinerii, ei tinerii de azi, trebuie să prindă mult mai devreme, cele acumulate de alții în decursul anilor. Și m-am apucat să redactez...

Romeo VILARA

APROPO DE RETUR...

...cavalerii fluierului își revizuiesc condiția fizică și colorează cartonașe.

...organizatorii își pregătesc teancurile de bilete. Cine știe de unde sar... spectatorii ?

...balonașele se umflă în... piele. Vor fi iar în centrul atenției !

...punctul de la 11 m s-a pregătit pentru hamletiana întrebare : — „A fi sau a nu fi... 11 metri ?"

Dumitru NEGREA

ISTORIA BOBULUI

La cei 50 de ani pe care i-a împlinit, Federația internațională de bob și tobogan (F.I.B.T.) a publicat un volum omagial, cuprinzînd istoria (națională și internațională) a unuia dintre cele mai spectaculoase sporturi de iarnă: bobul. Lucrarea de 140 de pagini, bogat ilustrată, a apărut sub îngrijirea ziaristului elvețian Henry Eggenberger, șeful de presă al F.I.B.T.

Volumul este menit să ofere generațiilor viitoare mărturia primei jumătăți de secol de activitate în bobul mondial. El este aproape un manual de orientare în lumea bobului, fiind dotat și cu numeroase tabele statistice, printre care palmaresele campionatelor olimpice, mondiale și europene.

Un capitol al cărții este rezervat istoriei bobului românesc, bogat în tradiții și prețios în performanțe. Capitolul (scris de colegul nostru Victor Bănciulescu) jalonează marile momente ale acestui sport în țara noastră, de la încercările timide ale lui Iorgu Arsenie, trecînd prin fulgerările geniale ale lui Alexandru Papana și Alexandru Frim, pînă la deceniul de perseverență al lui Ion Panțuru (datorită căruia, de pildă, în clasamentul general al campionatelor europene de bob 4, România se află pe locul 2 !).

BOXER ȘI ARBITRU DE... FOTBAL

Necunoscut în lumea pugilistică pînă anul trecut în luna octombrie, **Constantin Buzduceanu** a fost remarcat de selecționeri chiar la prima sa evoluție, la „Criteriul tineretului" de la Galați. Tînărul boxer de la I.R.A. Craiova (antrenor **Dumitru Fintină**) a obținut trei victorii consecutive. În aceste condiții s-a produs selecția în lotul republican de tineret a juniorului craiovean și titularizarea lui la categoria cocoș pentru cele două meciuri din R. D. Germană. În cele două întîlniri, noul component al echipei naționale de tineret a obținut de fiecare dată victoria, stilul său tehnic și derutant amintindu-l pe **Nicolae Giju**. În dubla întîlnire cu selecționata de tineret a Iugoslaviei (luna februarie), talentatul pugilist craiovean a mai înscris două victorii internaționale în palmaresul său sportiv.

În vacanța de iarnă, la Păltiniș, unde s-au întîlnit pentru cîteva zile cei mai buni tineri pugiliști ai țării, Buzduceanu s-a remarcat și ca un foarte bun alergător. El a cîștigat toate concursurile de alergări, atît de viteză, cît și crosurile, dovedind resurse nebănuite. Întrebîndu-l dacă a efectuat, la Craiova, pregătiri și în această direcție, am aflat, cu surprindere, că titularul categoriei cocoș este și... arbitru de fotbal (? !)

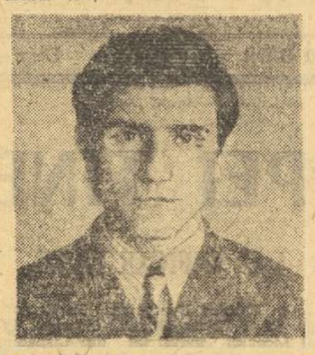

„Cum altfel aș putea conduce o partidă de fotbal, dacă n-aș fi antrenat atît de bine încît să pot alerga pe tot parcursul jocului — ne-a răspuns, pe un ton firesc, talentatul boxer. Trebuie să știți că marea mea pasiune a fost fotbalul. Am făcut parte din grupa de juniori a Universității Craiova, sub conducerea antrenorului Nicolae Opriș, alături de Balaci, Berneanu, Cioară etc. Dar, un accident m-a silit să renunț la activitatea de performanță în acest sport. Fiind elev la Grupul școlar energetic Craiova aveam mulți colegi care practicau boxul. Unul dintre ei, Ion Gruia, îmi era și prieten. El m-a dus la sala de antrenament. Nu i-am fost prea... recunoscător. Figurează printre primii mei învinși în cariera pugilistică. Cred însă că am să-i mulțumesc mai tîrziu. Se pare că am calități pentru box.

Totuși, n-am putut renunța la „prima mea dragoste". Și, pentru că îmi place fotbalul, m-am hotărît să devin arbitru. La 21 iunie 1973 am absolvit cursul de arbitri de fotbal și am trecut cu bine și examenul. Pînă în prezent, am condus mai bine de 20 de meciuri. De cînd am devenit boxer mai cunoscut meciurile pe care le conduc se desfășoară în mult mai multă liniște. Probabil că ceilalți arbitri mă invidiază..."

Mihai TRANCA

„FOTBAL MELODY 1974"

Se apropie turneul final al campionatului mondial de fotbal, eveniment sportiv de mare amploare. Competiția n-a lăsat indiferentă nici lumea... divertismentului muzical, dovadă că, la Ploiești, a intrat în repetiție spectacolul „FOTBAL MELODY 1974", de **George Mihalache** și **Alexe Marcovici**, care are ca temă fotbalul, în general, și campionatul mondial, în special.

După primele repetiții, se pare că „Trenul pentru campionat", „Pățaniile unui arbitru de fotbal", „Hent careu" și „Bieții suporteri" vor fi numerele de rezistență ale acestui spectacol. (Reamintim că și C.M. din Mexic, la care a fost prezentă și echipa noastră, a servit ca inspirație pentru un spectacol muzical : „Fotbal-Mexic 1970". Autori : **George Mihalache** și **Ciupi Rădulescu**).

Premiera va avea loc la sfîrșitul lunii mai sau la începutul lunii iunie, deci în preajma turneului final al C.M. de fotbal.

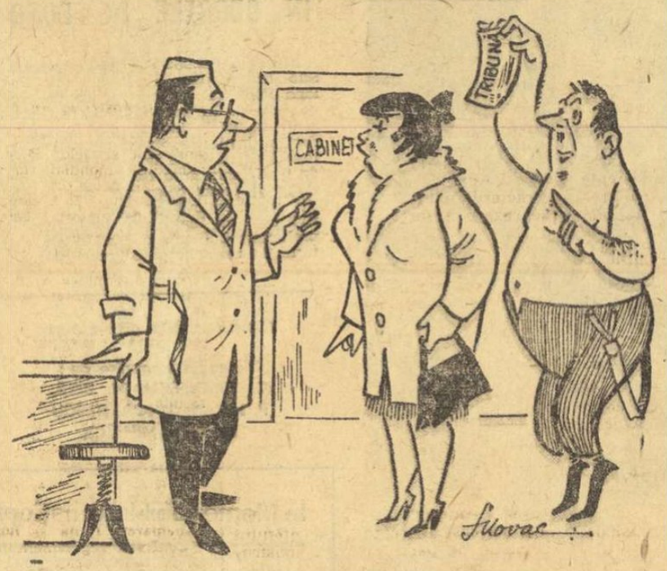

— A... nimic grav... o astenie... un simplu „microbianus returnalus !" Trebuie să stea cît mai mult... afară, la aer ! ! !

Desen de S. NOVAC

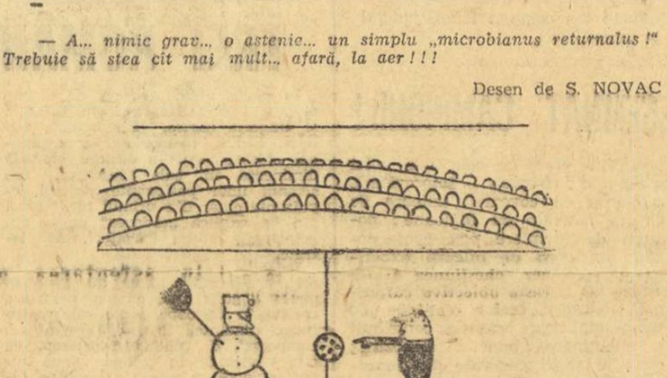

— Afară, ești suspendat pînă la iarna viitoare !

Desen de Titi GHEORGHIU — Vaslui

ȘTIȚI FOTBAL ?

O echipă beneficiază de o lovitură de la 11 metri. Îndreptîndu-se spre punctul de la 11 metri, pentru a executa lovitura, un jucător constată că în acel punct este mult noroi. El dă mingea înapoi cu 40—50 de centimetri, adresîndu-se arbitrului : „După cum vedeți, eu nu „fur". Dimpotrivă, sînt în dezavantaj, întrucît trag de mai departe".

O asemenea situație se poate ivi, mai ales în aceste zile de luptă îndecisă între iarnă și primăvară. Ce-ați face, dacă ați fi arbitru ?

(N-ar trebui să acceptați argumentele jucătorului, ci prevederile regulamentului : lovitura de la 11 metri trebuie executată de la... 11 metri).

CE AȘTEAPTĂ ÎN NOUL SEZON FOTBALISTIC ?

Spectatorii de la jucători :

Goluri multe — o duzină,
Dar nici unu-n disciplină !

Jucătorii de la spectatori :

Pe teren (vă știți menirea)
S-aruncați numai... privirea.

Arbitrii de la cronicarii sportivi :

Sînt modești, atîta cer :
Cîte... stele sînt pe cer !

Cronicarii sportivi de la arbitri :

Un „cîntar" numai curaj,
Fără lipsuri la... gramaj.

Arbitrii de la jucători :

„Cartonașele", copii,
Să le luați din librării !

Iubitorii de fotbal de la antrenori :

Este drept : înveți pierzînd,
Dar mai bine... cîștigînd !

Jack BERARIU
Nelu QUINTUS

LOKONDO — O VIITOARE EXTREMĂ A UNIVERSITĂȚII CLUJ ?

Deși evoluția scorului (2—2 în meciul „U" Cluj — VSS Kosice) nu permitea abateri de la disciplina tactică, „secundul" Băluțiu s-a văzut... nevoit ca în minutul 65 să-l trimită în teren pe Lokondo, jucătorul de culoare cerut insistent de tribunele avide să cunoască „noutatea". Și cunoștința dintre tribune și oaspete s-a făcut, „părțile" rămînînd reciproc încîntate : Lokondo de căldura tribunei clujene, tribuna de ceea ce promite să fie aripa stîngă Lokondo M'Putu Lofale. Mai ales că tînărul din Zair urmează să rămînă la Cluj 6 ani, el fiind venit aici pentru studii în medicină. Lokondo vrea să îmbine acest țel profesional cu fotbalul, sportul pe care l-a practicat — cu rezultate bune — și acasă.

Acum, în așteptarea încuviințării federației zaireze de specialitate, Lokondo se pregătește cu sîrg, vizînd o cît mai rapidă adaptare la sistemul de joc al colegilor clujeni.

Cît îi privește pe aceștia, ei l-au și „adoptat", mai ales că „Lokondo e foarte sociabil și receptiv" — după cum mărturisesc băieții referindu-se în special la perioada petrecută la Predeal, unde Lokondo le-a agrementat foarte mult șederea și a legat numeroase prietenii. (Nș. D.).

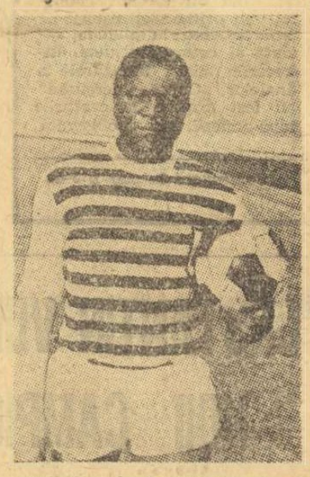

AMINTIREA PIONIERILOR

Mircea Iconomu (dreapta) și Jean Hussar, căpitanii echipelor Tennis Club Român și Sporting Club, înaintea meciului decisiv pentru primul titlu de campioană a României la rugby, în anul 1914

În 1914, cu exact 60 de ani în urmă, se disputa primul campionat național de rugby. E adevărat, nu participau decît trei echipe, dar istoria trebuie să aibă un început...

Căpitanul primei echipe campioană a țării era Mircea Iconomu, de al cărui nume se leagă începuturile a cel puțin două sporturi, în România. Impresionarea nu ține de miracol. Era epoca în care elevi și studenți români, întorși de la învățătură din Franța, purtau în ghiozdanele lor amintirea jocurilor noi, a sporturilor practicate pentru prima dată. Ei plecau la studii, fruntași la oină sau poarcă și se întorceau căpitani la fotbal sau rugby, ori ținînd cu eleganță sub braț racheta de tenis. Dacă memoria nu-l înșeală, atunci Mircea Iconomu trebuie să fi cîștigat, pe proaspetele terenuri de la Șosea, primul turneu de tenis din București.

După studiile de agronomie de la Montpellier — tot de acolo de unde a venit și Virgil Economu, tobă de carte și de fotbal — Mircea Iconomu a aruncat sămînța mingii tuguiate în mijlocul tinerimii bucureștene. Și dragostea de rugby, după cum se pare, a încolțit. Mircea, alături de frații săi George, Barbu și Ionel, a fost unul dintre cei mai activi promotori ai sportului în țara noastră, într-o epocă în care la modă erau mai curînd galele de lupte de la circul Sidoli.

Fondator și căpitan al primei echipe de rugby din țară, Tennis Club Român (T.C.R.), Mircea Iconomu a obținut cu formația sa titlul de campion național în anii 1914, 1915 și 1916. Peste trei ani (după încheierea războiului), el face parte din echipa României, invitată să se alinieze la startul „Jocurilor interaliate", care s-au desfășurat pe stadionul Pershing din Paris. În meciurile împotriva echipelor Franței și S.U.A., mijlocașul la grămadă Mircea Iconomu joacă alături de marele actor de mai tîrziu George Vraca. Ceea ce înseamnă că la toamnă se vor împlini 55 de ani de la prima partidă de rugby Franța — România.

În anii de după cel de al doilea război mondial, Mircea Iconomu a fost mai des văzut și mai cunoscut pe terenurile de tenis, mai apropiate de locuința sa din Cotroceni. La vîrsta senectuții, nu pregeta să predea lecții de tenis unor grupuri de copii. Toți anii de după 89 i-a purtat foarte bine, am zice cu sportivitate, pentru că nu neglija în nici o zi promenada voinicească prin cartier, iar la marile competiții de tenis și rugby era prezent, cu toată patima dragostei sale de sport. În prefața la o carte de rugby, mărturisea că sportul i-a întărit trupul și i-a păstrat sănătatea pînă la adînci bătrînețe. „Pe la vîrsta de 8 ani — scria Mircea Iconomu — medicii, spuneau părinților mei : — Este un copil de seră... Să nu prea contați pe el !".

Pînă acum un an, mai lua racheta de tenis în mînă. Zilele trecute s-a stins din viață la vîrsta de 88 de ani. I-a urmat pe acest drum, în tenis, Nicolae Mishu, iar în rugby mult prea tînărul și regretatul nostru coleg Radu Veluda...

vib.

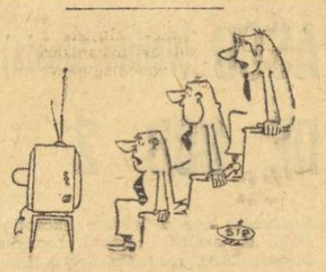

Puterea obișnuinței

Desen de Romulus SCARLAT-SIR — Moreni

MEDALIA PELE

Cu prilejul turneului final al C.M. de fotbal va fi pusă în circulație o medalie de argint, prin care se va comemora retragerea din activitatea fotbalistică a lui Pele.

Pe una din părți, medalia îl înfățișează pe Pele, efigia fiind realizată după o sculptură a lui Varnelesso. Pe cealaltă față, medalia are următoarea inscripție : „Anul comemorativ al retragerii din fotbal — 1974". (În octombrie, celebrul jucător va spune adio fotbalului, al cărui „rege" a fost timp de 16 ani).

JOHAN CRUYFF... JUNIOR

Tată a două fetițe Johan Cruyff și-a văzut visul cu ochii, soția lui dăruindu-i și un băiețel, care a primit numele de Johan Jordi.

Fotbalistul nr. 1 al lui F. C. Barcelona a primit un scurt concediu pentru a pleca la Amsterdam și a sărbători acest eveniment fericit. (Întîmplarea a făcut că, în săptămîna respectivă, fotbaliștii spanioli erau angajați în meciul de baraj pentru C.M. cu Iugoslavia). A fost un noroc pentru F. C. Barcelona că Johan-junior nu și-a făcut apariția pe lume o săptămînă mai tîrziu, ceea ce ar fi provocat absența lui Cruyff de la meciul în care catalanii aveau să zdrobească pe Real Madrid...

NU AVEȚI O CROSĂ ÎN PLUS ?

„Recordul" de crose rupte într-un meci de hochei a fost stabilit într-un recent meci dintre echipele Toronto Maple Leafs și Montreal Canadiens : 24 de crose !

Faptul a avut și un aspect pozitiv ; în condițiile crizei de combustibil, cei din împrejurimi au făcut rost de surcele pentru foc...

AL 12-LEA PREMIU INTERNAȚIONAL PENTRU N. CLAUDIU !

Desenul satiric românesc a obținut, recent, un nou succes peste hotare. La cea de a 2-a ediție a expoziției **„Patru zîmbete la mare"**, organizată de **Centrul sportiv „Riviera del Canero", din Ancona (Italia)**, cu prilejul **Tîrgului internațional de sporturi nautice și pescuit**, lucrării caricaturistului român **N. Claudiu** i-a fost atribuit **„Premiul de merit pentru puritatea grafică"**.

La această prestigioasă manifestare au luat parte 200 de artiști, din 9 țări, juriul avînd dificila misiune de a tria nu mai puțin de 516 desene. Cu atît mai semnificativă și mai remarcabilă este distincția acordată cunoscutului nostru grafician care obține, astfel, al 12-lea premiu internațional.

Îi urăm să înceapă, cît mai curînd, cea de a doua... duzină !

MISTERUL NU E MISTER...

Unii cititori care au aflat ieri că într-un concurs atletic de sală atleta Cornelia Popa a sărit 1,89 m la înălțime au rămas, poate descumpăniți, întrebîndu-se cine este... Cornelia Popa. Nu e vorba de o stea apărută peste noapte ci de talentata Cornelia Popescu care poartă acum numele soțului ei, baschetbalistul Vasile Popa, jucător de bază în „5"-ul dinamovist și al echipei naționale.

RĂSPUNDE Ion Poștașu

ARMAND VASILIU, VÎNJU MARE. Marii stîngaci ai tenisului mondial ? În primul rînd, Rod Laver, Connors, Roche și Orantes sînt, de asemenea stîngaci. Totul este să nu fii stîngaci la... figurat !

GABI GENT, REȘIȚA. **„Nu-l pot convinge pentru nimic în lume pe un prieten oltean, că Reșița a avut o echipă de fotbal în Divizia A, înaintea Drobetei Tr. Severin. Poate reușiți dv.".** Ca unul care îi cunosc pe olteni, am toate motivele să fiu pesimist ! Să încerc, totuși : este 1—0 pentru dv. din... plecare, întrucît Drobeta Tr. Severin n-a participat (pînă acum !) la un campionat oficial al Diviziei A. În schimb, Reș.,a are în palmares și un titlu de campioană a țării, cucerit în ediția 1930—31, cînd, este adevărat, campionatul se disputa după o altă formulă decît aceea de astăzi. Reșița a avut echipă în Divizia A, după 1944 : în edițiile 1946—47, 1947—48 și 1950.

N. BANCIU, BRAȘOV. Nu este cazul să vă retrageți, ci să mai încercați. Sînt sigur că veți putea face saltul de calitate care să deschidă catrenelor dv. drumul tiparului. În speranța unui pronostic exact, vă urez succes !

NECULAI TRONCUȚA, GALAȚI. 1. Cassius Clay a devenit campion mondial, învingîndu-l pe Sonny Liston, care îl surclasase pe Floyd Patterson. 2. Înaintea meciului secolului din martie 1971, situația era următoarea : titlul era deținut de Frazier, iar Clay era șalanger.

G. CIONTEA, OLTENIȚA. Antrenorul Ștefan Covaci v-a inspirat poezia pe care ne-ați trimis-o. Ținînd seama de multele lucruri bune pe care le-a făcut, nu sîntem supărați pe el !

PETRE PÎRLOAGĂ, IAȘI (Școala 4 b, Bloc Q 1, Sc. A, parter). Sînteți posesorul a peste 7 500 de numere din „Sportul" și apelați la cititorii din toate județele, de toate vîrstele, să vă ajute la completarea colecției. Cred că veți primi scrisori de la amatorii de sport. Mă tem, însă, că veți primi mai multe de la cei care sînt în căutare de ziare, decît de la cei care vor să renunțe la ele ! Acum, cum v-o fi norocul !

VESA REMUS, CUGIR. Eu aș consemna un rezultat de egalitate, în „meciul" pe care îl susțineți cu un grup de prieteni : înainte de a deveni cîntăreț, Dan Spătaru a jucat fotbal, în Divizia B, la Știința București, deținînd postul de fundaș. După ce a devenit cîntăreț de muzică ușoară, s-a înscris la Progresul. Dar, mai mult, ca suporter.

MIRCEA VERES, TURDA. Probabil că și alți iubitori ai tenisului au sesizat faptul că jucătorul mexican Ramirez a evoluat în două grupe W.C.T. Regulamentul Circuitului W.C.T. precizează că un jucător poate evolua și în turnee din alte grupe decît a sa, neprimind, însă nici un punct în clasament, ci numai premiile în bani. Bune și astea !

GHEORGHE CAZACU, GIURGIU. 1. Sînt trei decenii de cînd Gh. Constantinescu-Grecu a abandonat fotbalul. Îl confundați, probabil, cu altă persoană mai tînără. 2. Arbitrului N. Cursaru îi puteți scrie pe adresa : Ploiești, șoseaua Nordului, Bloc 8, scara A, apt. 19. Dar nu cumva să-i scrieți după un arbitraj nereușit, la care a luat două sau trei stele. În ziua aceea îi este teamă să deschidă vreo scrisoare !

AUREL SCOARȚĂ, AVRIG. La „Turneul Campionilor" (Barcelona 1972), au participat următorii 8 jucători : Năstase, Smith, Connors, Gorman, Kodes, Hewit, Orantes și Gimeno. Nici vorbă de Franulovici. Acesta a participat la Turneul de la Paris. Sper că nu există divergențe de păreri și în legătură cu cîștigătorul acestor două concursuri. Pentru orice eventualitate, reamintesc că ambele au fost cîștigate de Ilie Năstase.

A.L. CLUJ. Nu știu nimic despre scrisoarea respectivă. În loc de... reproșuri, era mai bine să reluați problemele respective. Acum ați fi primit răspunsul așteptat.

Ilustrații : N. CLAUDIU